

Arrest

nr. 137 555 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 20 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied voorzien van een visum type D in het kader van gezinshereniging met dhr. B. F.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 september 2012 een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

1.3. Op 14 januari 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 14 maart 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.4 vermelde aanvraag ontvankelijk op 25 maart 2014.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 11 juli 2014 een beslissing waarbij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 juli 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 juli 2014 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 5 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw:

Naam, voornaam: T.(...), I.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, en minderjarige kinderen

B.(...), S.(...) geboren op (...) te (...)

B.(...), Y.(...) geboren op (...) te (...)

B.(...), S.(...) geboren op (...) te (...)

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 10 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 28.10.2012.”

1.9. Op 14 juli 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 5 augustus 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan mevrouw

Naam, voornaam: T.(...), I.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Algerije

en minderjarige kinderen :

B.(...), S.(...) geboren op (...) te (...)

B.(...), Y.(...) geboren op (...) te (...)

B.(...), S.(...) geboren op (...) te (...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 28.10.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft Zij een aanvraag 9bis ingediend op 14.01.2014."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen beweert de verwerende partij dat de twee thans bestreden beslissingen geen samenhang vertonen.

2.2. De Raad wijst er echter op dat in de aanhef van het inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk wordt aangegeven dat "*het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.07.2014*" gepaard gaat "*met dit inreisverbod*", hetgeen duidelijk wijst op het bestaan van verknochtheid. Het komt als waarschijnlijk voor dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere, waardoor de samenhang tussen beide beslissingen dient te worden aanvaard (cf. RvS 3 maart 2003, nr. 116.638).

De exceptie met betrekking tot het gebrek aan samenhang dient te worden verworpen.

2.3. De verwerende partij werpt eveneens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij voor zover het beroep is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid, waardoor de eventuele vernietiging van deze beslissing verzoekster geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar eerste middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onder andere de schending aanvoert van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechte vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert verzoekster de miskennis aan van het arrest van het EHRM Mohammed t. Oostenrijk van 6 juni 2013. Verzoekster formuleert haar eerste middel als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Dat de eerste bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

(...)“

1. Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden. Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven). Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing².

2. Dat de verzoekende partij een aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend omwille van de haar medische problematiek en deze van haar zoon. Dat in het kader van deze aanvraag een negatieve beslissing werd genomen op 11 juli 2014, doch deze beslissing is nog niet definitief, gelet op het ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4).

2.1. Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest, en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M. 1 Diane MAREEN, Het motiveringsbeginsel”, in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Algemene reeks Administratieve Rechtsbibliotheek, nr. 1, Die Keure 2006, p. 153, randnummer 208. 2 Zie arrest RVV dd. 28/08/2008 nr. 27.055, overweging 2.3. blz 7. 5 “... Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonst dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.” (Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009) Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel. “Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise. Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays.” (Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008) “De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM zeer streng is voor

wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied. De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf. Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. 6 De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend. Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.” (Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

2.2. In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M. Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’. Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen). Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkenen en de belangen van de kinderen. Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. of het Kinderrechtenverdrag dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende: “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.” “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

2.2.1. In Algerije zal de verzoekende partij geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Algerije is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk. Indien de verzoekende partij het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar haar land van herkomst, loopt de verzoekende partij het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen. Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de verzoekende partij. Bij gebreke aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de verzoekende partij niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.2. Daarnaast zullen de kinderen, die hier ofwel reeds bijna vijf jaar onafgebroken wonen en alhier school lopen ofwel alhier zijn geboren, getraumatiseerd zijn door de afwijzing van de Belgische staat. De kinderen worden immers bijna reeds vijf jaar/vanaf hun geboorte gedoogd door de Belgische autoriteiten. Zij krijgen de kans om naar school te gaan, hebben vrienden gemaakt... Vooral voor het oudste kind van de verzoekende partij, een ondertussen zesjarige meisje, is de afwijzing door de Belgische autoriteiten erg ingrijpend. Het kind woont hier al vijf jaar, gaat alhier naar school. Hoe kan men zo onmenselijk zijn door ouders te verplichten hun zesjarig uit te leggen dat zij als normaal functionerend en sterk geïntegreerd gezin niet meer mogen verblijven alwaar het kind dacht dat het zijn thuis had??? De bestreden beslissing is geenszins in het belang van de kinderen.

3. Dat in de eerste bestreden beslissing ook verwezen wordt naar artikel 74/14 §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien aan een eerdere beslissing tot verwijdering geen gevolg werd gegeven binnen de toegekende termijn. Dat dit artikel een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij. Dat een discretionaire bevoegdheid een uitgebreidere motiveringsplicht voor de

verwerende partij impliceert. Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoekende partij het bevel betekend op 28 oktober 2012 niet heeft nageleefd, doch het loutere gegeven dat de verzoekende partij zich in de situatie zoals bepaald in het betreffende wetsartikel bevinden, is geen voldoende motivering teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken. In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen. Zo verzoekende partij zich bevindt in een dergelijk geval, dient de verwerende partij bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen. De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

4. Dat de verwerende partij de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend. Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel: "Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook 9 indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie." Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van de verzoekende partij werd een beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet genomen. Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Dit verzoek tot nietigverklaring is een niet schorsende procedure. Een verzoekschrift tot annulatie werd reeds ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4). De in casu bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze negatieve beslissing staat eveneens een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Opnieuw heeft deze procedure geen schorsende werking. Het ontbreken van de schorsende werking van voornoemde beroepsprocedures en voornamelijk de huidige procedure tot vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan ten uitvoering brengen, zonder het resultaat van de annulatieprocedure af te wachten. Nochtans haalt de verzoekende partij in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot nietigverklaring van de beslissing tot ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissingen. Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013: "(i) General principles 69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States' obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant's complaint; however, the remedy required by Article 13 must be "effective" in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 10 2000---XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012). 70. The Court has further specified that the "effectiveness" of a "remedy" within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the "authority" referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007---V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129). 71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Cakıcı v. Turkey* [GC], no. 23657/94, § 112, ECHR 1999---IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000---VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003---X). 72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill--treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see

Shamayev and Others v. Georgia and Russia, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005---III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Bati and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004---IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Čonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81--83, ECHR 2002---I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290--293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132--134).” Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: “85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de--facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention.” Dat de verzoekende partij een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze procedure wordt uiteengezet dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden dreigt te worden. Dat aan de verzoekende partij geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten werden afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet--schorsend beroep bij wet wordt voorzien. Aldus, hoewel de verzoekende partij een ‘arguable claim’ onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt haar geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Algerije. Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

5. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partij heeft rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten. Dat de bestreden beslissing zelfs manifest in strijd zijn met artikel 13 juncto artikel 3 E.V.R.M., zoals bevestigd wordt in het arrest Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 van het E.H.R.M. op datum van 6 juni 2013. Dat wegens miskenning van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden.”

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM aangezien zij volstrekt in gebreke blijft uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster eveneens geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(....)”*

De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins betwist dat zij niet over de vereiste binnenkomst-documenten beschikt, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel toepassing moest maken van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren. De beslissing lijkt dus te voldoen aan de vereisten van de formele motivering.

3.6. Verzoekster stelt in haar middel in wezen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden afgeleverd zolang de negatieve beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet definitief is (zie punt 1.4 – 1.6). In dit verband wijst verzoekster op het door haar ingestelde annulatieberoep tegen deze beslissing .

De Raad merkt echter in de eerste plaats op dat het door verzoekster ingestelde beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, werd verworpen in bij arrest van nr. 137 553 van 29 januari 2015, zodat de kritiek van verzoekster niet langer actueel is. De uiteenzetting van verzoekster over het gebrek aan een rechtsmiddel met schorsende werking komt bovendien neer op wetskritiek en maakt abstractie van haar mogelijkheid om, in geval de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel imminent zou worden, op grond van artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet de versnelde behandeling van het schorsingsverzoek te vragen, hetgeen een schorsend effect heeft op de eventuele tenuitvoerlegging. Geen enkele bepaling of beginsel verbiedt de gemachtigde van de staatssecretaris om tijdens de beroepstermijn of tijdens de behandeling van het beroep tegen een beslissing inzake een medische regularisatie-aanvraag, een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.7. Verzoekster kan wel worden gevolgd waar zij meent dat een verwijderingsbeslissing mogelijk strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM, dat het volgende bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoekster lijkt te dezen haar medische situatie te willen aanvoeren, hetgeen in het licht van artikel 3 van het EVRM betekent dat er medische elementen voorhanden zouden zijn die wijzen op een levensbedreigende aandoening gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom). De Raad merkt echter op dat verzoekster volstrekt in gebreke blijft om de noodzakelijke concrete medische informatie aan te brengen die zou wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster beperkt zich tot de blote bewering dat zij in Algerije geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandeling en dat de gezondheidszorg in Algerije niet voor iedereen toegankelijk is. Deze bewering wordt door verzoekster op geen enkele manier met concrete gegevens gestaafd. Uit de beslissing die werd genomen naar aanleiding van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was trouwens reeds gebleken dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk uitmaakt op artikel 3 van het EVRM. De

huidige summier uitzetting van verzoekster laat niet toe hierover een ander oordeel te vellen en uit haar loutere beweringen kan geen verdedigbare grief worden gepuurd.

3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM betreft en de zogenaamde miskenning van het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Mohammed t. Oostenrijk, dient te worden vastgesteld dat artikel 13 van het EVRM niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340)

3.9. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster laat na te concretiseren welke elementen aanleiding dienden te geven tot een motivering in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster dient te blijken dat rekening werd gehouden met het belang van de kinderen en met haar eigen gezondheidstoestand. Er kan echter bezwaarlijk van de gemachtigde van de staatssecretaris worden verlangd dat hij de motieven van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard van 14 juli 2014 of de motieven van de ongegrondheidsbeslissing van 11 juli 2014 aangaande de medische regularisatie-aanvraag, waarin uitvoerig werd ingegaan op deze aspecten, opnieuw opneemt in het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de behandeling van deze aanvragen blijkt genoegzaam dat met de in artikel 74/13 vermelde elementen rekening werd gehouden. Terloops dient erop te worden gewezen dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij oppert dat haar kinderen hier reeds bijna vijf jaar worden gedoogd. Aan het gezin werd immers reeds op 10 september 2012 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

3.10. Artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)”

In haar middel beweert verzoekster dat niet onvoldoende zou zijn gemotiveerd waarom wordt afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er echter op dat in de beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij vermeld wordt dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar “[0]” dagen werd verminderd omdat *“betrokkene (...) geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 28.02.2012”*. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een schending van deze wetsbepaling of dat de motivering niet zou volstaan om te begrijpen waarom werd afgeweken van de termijn die is voorzien in artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet.

3.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 13 van het EVRM of van de artikelen 7, 74/13 of 74/14 van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er werd geen schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

3.12. In een tweede middel, gericht tegen het inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen” tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissingen niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissingen ook afdoende moeten zijn. Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1. Dat in de tweede bestreden beslissing, de bijlage 13sexies, naar artikel 74/11, §1, lid 2 van de wet van 15 december 1980 wordt verwezen teneinde een inreisverbod op te leggen. Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden. Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven). Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2. De verwerende partij verwijst naar artikel 74/11, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, doch deze verwijzing is stereotype. De loutere verwijzing naar een wettelijke bepaling is geenszins afdoende, te meer de betreffende wetsbepaling een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de verwerende partij:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen. Bij de oplegging van een inreisverbod moet rekening gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, in casu artikel 3 E.V.R.M. (zie supra, eerste middel, punten 2, 3 en 4), alsook het Kinderrechtenverdrag. In casu had de verwerende partij opnieuw moeten motiveren waarom, ondanks de humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partij, toch een inreisverbod werd opgelegd én waarom er, ondanks dezelfde humanitaire redenen eigen aan het individuele dossier van de verzoekende partij, een inreisverbod van de maximale termijn van drie jaar werd opgelegd.

3 Diane MAREEN, Het motiveringsbeginsel”, in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Algemene reeks Administratieve Rechtsbibliotheek, nr. 1, Die Keure 2006, p. 153, randnummer 208. Zie arrest RvV dd. 28/08/2008 nr. 27.055, overweging 2.3. blz 7. De verwerende partij heeft aangaande het inreisverbod geen individueel oordeel geveld, doch wel stereotype beslissingen afgeleverd. Zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de maximale termijn van drie jaar, dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval, zoals bij wet wordt verplicht. In casu is het duidelijk dat de verwerende partij een dergelijke afweging niet heeft gemaakt. Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de verwerende partij het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel

74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011--2012, nr. 53K1825/001, 23). In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstekkende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen. Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering) De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen: "De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen." In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig. De humanitaire redenen werden aan de verwerende partij kenbaar gemaakt in zowel de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter dd. 14 maart 2014 als de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis dd. 14 januari 2014. Naar de aanvraag 9bis wordt verwezen in de bestreden beslissing, doch de verwerende partij heeft met deze humanitaire elementen geen rekening gehouden bij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekende partij, hoewel deze bij de verwerende partij gekend is, houdt een schending in van de wettelijke bepalingen.

3. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekende partijen hebben rekening gehouden, wetende de medische en humanitaire aspecten."

3.13. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet aangezien zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.15. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de

formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.16. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.17. Het bestreden inreisverbod vindt zijn juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling wordt uitdrukkelijk in de bestreden beslissing vermeld en bepaalt het volgende:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In de beslissing wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 28 oktober 2012 aan verzoekster werd betekend. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij wel degelijk aan haar terugkeerverplichting zou hebben voldaan en betwist dus niet dat de voorwaarde uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vervuld is. De in de beslissing weergegeven motieven lijken de beslissing op afdoende wijze te kunnen schragen.

3.18. De Raad merkt op dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij oppert dat niet zou zijn gemotiveerd waarom haar een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar wordt opgelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris koppelt immers in de bestreden beslissing volgende specifieke overwegingen aan het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar: *“Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld. (...) Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft Zij een aanvraag 9bis ingediend op 14.01.2014.”* De stelling van verzoekster dat haar een stereotiepe beslissing zou zijn afgeleverd vindt geen steun in het dossier.

3.19. In haar betoog verwijst verzoekster naar de humanitaire redenen eigen aan haar individuele dossier en naar het begrip *“specifieke omstandigheden”* uit artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, maar zij blijft in gebreke te verhelderen op welke wijze deze niet nader gespecificeerde humanitaire redenen de duur van het inreisverbod zouden kunnen verminderen. In de beslissing worden wel degelijk een aantal omstandigheden aangereikt die het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar rechtvaardigen en verzoekster slaagt er niet in deze te ontkrachten of te weerleggen. Verzoekster citeert een arrest van de Raad (RvV 27 november 2012, nr. 92 111), maar het inreisverbod dat aan de grondslag lag van het geciteerde arrest kan onmogelijk worden vergeleken met de beslissing die het voorwerp vormt van onderhavig beroep. Daarenboven is de verwijzing naar een eerder arrest van de Raad weinig dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

3.20. Verzoekster is van mening dat er humanitaire redenen zijn die zij had ingeroepen in haar aanvragen om machtiging tot verblijf (zie punt 1.3 en 1.4), die de gemachtigde van de staatssecretaris ervan zouden moeten weerhouden om een inreisverbod op te leggen, zoals voorzien in artikel 74/11,

§2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat haar aanvragen om machtiging tot verblijf werden afgewezen, waardoor bezwaarlijk kan worden volgehouden dat de erin aangevoerde elementen een obstakel zouden vormen voor het opleggen van een inreisverbod.

3.21. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN